

Naar de Alpen

 Vanaf het plaatsje Maienfeld bereikte je het dorp Dörfli via een wandelpad dat dwars door de velden kronkelde en dan langzaam **OMHOOG** liep, de Alpen in. Op een zomerse dag liep er een klein **knagerinnetje** van vijf jaar oud over dit paadje, samen met haar tante, een jonge knagerin.

Het knagerinnetje heette Heidi. Ze bewoog zich nogal houterig omdat ze een heleboel kleren over elkaar aanhad. Ze droeg zelfs een rode wollen jas, die ze van haar tante had moeten aantrekken om de bergen in te gaan ...

Naar de Alpen

Met al die kleren aan had het knagerinnetje het zo warm dat haar wangetjes, die normaal gezonde appelblosjes hadden, wit waren weggetrokken van de **HITTE**. Ze wandelden in stilte en toen ze eindelijk bij het plein van Dörfli aankwamen, hadden ze al een hele weg afgelegd. Dörfli was het geboortedorp van tante Dete. Haar **OUDE** vriendinnen, die haar al heel lang niet meer gezien hadden, haastten zich **NIEUWSCIERIG** om haar te groeten: sommigen waren *dobbi* haar weer te zien, anderen wilden gewoon weten waar ze naar op **WEG** was.

Eén van hen heette Barbel en kende Dete al van toen ze nog heel klein waren. Ze baande zich een weg naar de poort en zei: ‘Dete, ik zie dat je naar de **ALPEN**, trekt. Ik ga met je mee: ik moet ook die kant op!’ Dete en Barbel begonnen te kletsen en Heidi

Naar de Alpen

begon een beetje achterop te raken. Ze was **DOODMOE** en baadde in het zweet door al die kleren.

Ze liepen verder en Barbel **BESTOOKTE** Dete met vragen: ‘Waarom ben je teruggekomen?’ ‘Ik breng Heidi naar haar opa’, antwoordde de knagerin.

Barbel **SCHROK**: ‘De oude knager van de Alpen? Wil je daar wel heen, Dete? Die knager jaagt me de **STUIPEN** op het lijf ... en niet alleen mij!

Hij zit altijd in zijn berghut en als hij al eens naar het dorp komt, kijkt hij iedereen met zo’n strenge blik ... Ik weet niet of het wel zo’n goed idee is om dat kleine knagerinnetje aan hem toe te vertrouwen.’

Dete raakte zo langzamerhand haar **GEDULD** kwijt: ‘Tot nu toe heb ik altijd voor haar gezorgd, Barbel. Het wordt hoog

tijd dat haar grootvader ook eens wat doet!’
Tante Detes stem **trilde** van woede. Ze ging verder: ‘Ik hou het niet meer uit, Barbel! Ik heb een geweldige baan gevonden in Frankfurt en ik ben niet van plan die te laten schieten. Ik heb dit echt nodig.’

Barbel werd steeds **NIEUWSCIERIGER**

en bleef maar vragen stellen: ‘Dus dit is het **dochtertje** van je zus Adelaide?’

‘Ja, de kleine Heidi!’

‘En haar vader ... haar vader was de zoon van de oude knager van de Alpen, toch?’

Dete **zuchtte** diep: ‘Ja. Hij heet Tobia.’

Barbel was vastbesloten alles te weten te komen en vroeg maar door: ‘Weet jij eigenlijk waarom die oude knager zo **N O R S** is?’

‘Natuurlijk weet ik dat, maar als hij ontdekt dat ik dat zomaar heb doorverteld, zit ik erg in de penarie!’

Naar de Alpen

Barbel stelde haar **gerust**: ‘Ik zal het aan niemand vertellen! We kennen elkaar al zo lang: aan mij kan je de waarheid wel toevertrouwen!’ Dete vertrouwde het zaakje niet echt, maar ze moest nodig haar verhaal kwijt; ze wilde dolgraag even met iemand praten over wat ze al die tijd al had opgekropt. Dat had ze nooit eerder gekund. Dus vertelde ze: ‘Toen de oude knager van de Alpen nog **jong** was, woonde hij met zijn ouders en zijn kleine broertje in Domleschg. Zijn broer was een erg *nette* en behulpzame knager, maar hijzelf was absoluut het tegenovergestelde: een echte **REBEL!** Hij vertrok van huis op zoek naar fortuin en kwam in Domleschg terug met een zoon, Tobia. Tobia was een erg zelfstandige knager, hij werd een goede **TIMMERKNAGER** en hij trouwde met mijn zus. Ze waren zo gelukkig toen Heidi geboren werd! Je had het moeten zien!’

Naar de Alpen

Maar het noodlot sloeg toe: een jaar na Heidi's geboorte kwamen Tobia en Adelaide om bij een **ONGELUK**. De oude knager had zoveel verdriet dat hij zich terugtrok om in alle eenzaamheid te gaan leven in de berghut, waar hij nu nog altijd woont. Heidi bleef alleen achter, dus besloot ik om haar onder mijn vleugels te nemen ... Maar nu kan ik het echt niet meer aan.'

Barbel vond het een **VERDRIETIG**

verhaal: ze had muisstil geluisterd totdat Dete uitverteld was.

Beide knagerinnen waren zo in gedachten verzonken dat ze Heidi uit het oog waren verloren. Toen tante Dete om zich heen keek om te zien waar ze kon zijn, zag ze het kleine knagerinnetje in de verte **uitgelaten** door de weiden rennen. Ze had een heleboel kleren uitgetrokken en droeg alleen nog haar onderjurkje.

Ze **RENDE** door de wei samen met een jonge herder en rond het tweetal dartelden een tiental kleine geitjes. Tante Dete probeerde haar nichtje te roepen: ‘Heidi! Wat ben je toch aan het doen?’

Barbel stelde haar *gerust*: ‘Geen paniek, Dete. Dat is Peter! Hij zorgt voor de geiten van de dorpingen en hij leidt hen naar de weiden. Ik ben trouwens op weg naar het huis van zijn moeder, een weduwe die bij Peters grootmoeder woont. Tijdens de wintermaanden spinnen ze *wol* voor me ...’ Terwijl ze dat zei, wees Barbel naar een ietwat **VERWAARLOOSD** hutje. Ze liep weg van haar vriendin en ging in de richting van het **HUISJE**, terwijl Dete Heidi met luide stem bij zich riep.